

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa B. International (Poland) – Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

przeciwko L. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 lipca 2012 r.,

zażalenia strony powodowej na orzeczenie

zawarte w pkt 1 wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16 listopada 2011 r.,

oddala zażalenie i zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd drugiej instancji, działając na podstawie art. 373 k.p.c., odrzucił jako nieopłaconą apelację powódki postanowieniem zawartym w pkt 1 sentencji wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16 listopada 2011 r.

Uznał, że powództwo w niniejszej sprawie wniesiono 23 stycznia 2009 r., a więc jeszcze w okresie obowiązywania art. 130² § 3 k.p.c., co przesądzało o jego zastosowaniu i dawało podstawę do odrzucania bez wzywania do uiszczenia opłaty nieopłaconych pism wnoszonych przez profesjonalnego pełnomocnika.

Sąd ten wskazał na temporalne skutki wejścia w życie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571 ze zm.), zwanej dalej „ustawą”. Przyjął, że rozstrzygającym dla oceny uzasadniającej stosowanie art. 130² § 3 k.p.c. jest wszczęcie postępowania przed dniem 1 lipca 2009 r., a nie data wniesienia środka odwoławczego.

Powódka zaskarżyła zażaleniem postanowienie odrzucające jej apelację, zarzucając bezzasadność zastosowania art. 373 k.p.c. w zw. z art. 130² § 3 k.p.c. w poprzednim brzmieniu, wobec faktu, że na dzień wniesienia apelacji przepis ten już nie obowiązywał. Zdaniem załającej Sąd zobowiązany był stosować przepisy obowiązujące w dniu wniesienia apelacji, a nie w dniu wszczęcia niniejszego postępowania.

Pozwany w odpowiedzi na zażalenie wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, sprzeciwiając się wykładni powódki odnośnie do temporalnych skutków zastosowania art. 8 ustawy.

Sąd Najwyższy orzekł co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ zaskarżone postanowienie wydane zostało zgodnie z obowiązującym prawem.

Trafnie uznał Sąd Apelacyjny, że brak jest podstaw do stosowania art. 130² § 3 k.p.c. w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2009 r. jedynie do postępowań wszczętych po tym dniu. Przepis art. 8 ust. 1 ustawy za przesłankę temporalną stosowania znowelizowanych przepisów uznaje wszczęcie postępowania po dniu

jej wejścia w życie, a nie wniesienie po tym dniu apelacji, rozpoczynające jedynie kolejny etap wszczętego już wcześniej postępowania.

Jeżeli zatem niniejsze postępowanie zostało wszczęte 23 stycznia 2009 r., a więc przed dniem 1 lipca 2009 r., to oznacza, że do oceny skutków wniesienia nieopłaconej apelacji przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego nadal znajdował zastosowanie z woli ustawodawcy art. 130² § 3 k.p.c., a to z mocy art. 8 ustawy, przewidujący określone w nim rygory procesowe. Takie stanowisko judykatury jest w tym przedmiocie jednolite (postanowienie SN z dnia 28 października 2009 r., II PZ 16/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 10 grudnia 2009 r., III CZ 59/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 4 marca 2010 r., I CZ 5/10, niepubl.).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., a o kosztach postępowania zażaleniowego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).